

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **F. V.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 6. 2017, č. j. JMK 91086/2017, sp. zn. S-JMK 77555/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal podanou žalobou zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města

Brna, odbor dopravněsprávních činností, ze dne 29. 3. 2017, č. j. ODSČ-37922/16-29 (dále též jako „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu (později přestupku) podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Jiného správního deliktu (později přestupku) se měl žalobce dopustit jako provozovatel vozidla tovární značky F., RZ: X., kdy v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu spočívající v neoprávněném stání s uvedeným vozidlem, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v Brně, ulice Jezuitská 1 dne 12. 8. 2015 v 11:13 hod. Žalobci byla za to uložena pokuta ve výši 1 500 Kč podle § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, ve znění účinném v době spáchání správního deliktu. Dále byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce nejprve namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odůvodnění spočívá v citaci několika ustanovení, aniž by bylo vysvětleno, jakým způsobem bylo provedeno hodnocení důkazů a jak došlo k právnímu posouzení. Především šlo o konstatování, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu, když takový závěr nebyl prokázán ani odůvodněn. Dále bylo sice konstatováno, že šlo o stání vozidla, avšak správní orgán se nezabýval definičními znaky stání podle § 2 písm. n) zákona o silničním provozu a toto ustanovení ani nezmínil v rozhodnutí. Správní orgán také konstatoval, že se v případě žalobce nevyskytly okolnosti významně snižující škodlivost údajného deliktu, přitom se konkrétními okolnostmi vůbec nezabýval, protože tento závěr je nepřezkoumatelný. Podle žalobce se měl správní orgán zabývat např. tím, jak dlouho prokazatelně stálo vozidlo na daném místě, zda někoho omezovalo např. ve výhledu nebo při parkování, anebo dokonce ohrožovalo, za jakých okolností zde stálo, jaká část parkoviště zůstala volná, jaký byl provoz apod. Konkrétní okolnosti případu tak zůstaly nepovšimnuty a úvaha o materiální stránce deliktu se žalobci jeví jako obecná fráze.
4. Správní orgán dále pouze konstatoval, že z fotodokumentace vyplývá, že v daném místě a čase někdo stál s vozidlem žalobce, i přes umístěnou značku č. B29, avšak správní orgán neuvedl, jak to z fotodokumentace dovodil a proč dovodil, že šlo o stání. O stání vozidla se jednat nemuselo, když správní orgán údajně disponuje pouze fotodokumentací s časovým odstupem 5 minut, kdy je dle žalobce naprosto reálné, že se mohlo jednat pouze o zastavení. Z fotodokumentace s časovým odstupem 5 minut nebylo nijak prokázáno, že se mělo jednat o stání, mohlo se totiž jednat i o zastavení. V pochybnostech je třeba postupovat ve prospěch žalobce, a je tedy nutné vycházet z toho, že šlo o zastavení. V prvostupňovém správním rozhodnutí také chybí úvaha o tom, zda se jedná o zastavení nebo o stání vozidla. Žalobce dále poukázal na to, že fotodokumentace byla jediným důkazem o údajném porušení pravidel, když oznámení přestupku nelze užít za důkazní prostředek, protože se měl správní orgán podrobněji věnovat tomuto důkazu a nejen

konstatovat, co se z něj zjišťuje. Žalobci proto např. není známo, zda je fotodokumentace datována, resp. zda je na ní uveden čas spáchání deliktu, a zda z ní lze poznat, kde byla pořízena. Pokud by totiž tomu tak nebylo, nebylo by prokázáno, kdy a kde se skutek stal. Správní orgán rovněž neodůvodnil závěr, že správní delikt je projednatelný v blokovém řízení.

5. Žalobce dále namítal, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je v rozporu s § 67 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Především šlo o ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, které obsahuje zákonná kritéria pro výměru pokuty. Další závadu žalobce spatřoval v tom, že ve výroku byl uveden pouze odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, přitom toto ustanovení obsahuje pět odstavců s rozdílnými povinnostmi. Podle žalobce by měl být ve výroku uveden odkaz na konkrétní ustanovení, přitom tomuto požadavku výrok rozhodnutí nevyhovuje. Popis skutku ve výroku rozhodnutí byl proveden nedostatečně, protože neumožňuje subsumpci. Z výroku lze o skutku zjistit pouze to, že mělo jít o neoprávněné stání v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Z výroku se však nijak nepodává, zda se řidič neřídil světelným či doprovodným akustickým signálem, dopravní značkou nebo povinností vyplývající z dopravního zařízení a zařízení pro provozní informace. Porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tak není možné z výroku dovodit, protože popis skutku byl jen obecný. Výrok měl obsahovat konkrétní dopravní značku, v daném případě dopravní značku č. B29 (zákaz stání) s dodatkovou tabulkou „MIMO ČSU“, která se na daném místě nachází a měla být porušena.
6. Ve výroku mělo být konkrétně popsáno protiprávní jednání, tj. že řidič vozidla stál s vozidlem žalobce v úseku platnosti předmětné dopravní značky, ačkoliv toto stání nespadlo do výjimky vyplývající z dodatkové tabulky. Nic takového však z výroku nevyplývalo, protože popis skutku byl proveden ve výroku nedostatečně. Na základě toho nelze učinit závěr, zda skutek skutečně vykazuje všechny znaky skutkové podstaty § 125f odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu. Z výroku nebylo možné dále dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu, přitom však absence nehody je znakem předmětné skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Z výroku také není zřejmé, kdy a kde mělo k deliktu dojít, neboť z něj vyplývá pouze údaj o čase a místu, kdy a kde se Městská policie Brno dozvěděla o jeho spáchání, což však nemusí souhlasit s časem a místem spáchání správního deliktu. Výrok musí být jasný, srozumitelný a určitý, což v posuzované věci nebylo splněno. Výrok totiž připouští i výklad, že se správní delikt stal jindy a jinde. Hrozí tak zaměnitelnost skutku.
7. Správní orgán rovněž překročil svou pravomoc, když závazně žalobci určil, že pokutu a náklady řízení musí uhradit na účet správního orgánu. Přitom žalobce mohl toto uhradit i jinak, např. v hotovosti na pokladně úřadu, což by bylo daleko jednodušší a levnější. Žalobce také uvedl, že nedostatky skutkové a právní kvalifikace trpělo rovněž oznámení o zahájení řízení (příkaz), čímž byl žalobce zkrácen na svých právech, protože se nemohl řádně hájit.
8. Žalobce dále namítal, že správní orgán nevedl společné řízení o všech zbíhajících se správních deliktech a za tyto neuložil společnou pokutu. Tím může dojít k násobení

pokuty a nákladů řízení. K důkazu navrhl všechny spisy ohledně všech správních deliktů dle § 125f zákona o silničním provozu, které mohly či mohou být žalobci kladeny za vinu prvostupňovým správním orgánem.

9. Dále žalobce namítal, že nebylo nijak prokázáno, že by údajně porušená značka byla právně závazná, neboť správní orgán nedoložil, že by tato byla v souladu s § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu stanovena příslušným silničním úřadem opatřením obecné povahy (žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58). Jelikož nebylo opatření obecné povahy doloženo, byla značka na dané místo umístěna bez jakéhokoliv právního základu a neoprávněným subjektem, pročez šlo o nicotný právní akt, který nemohl nikoho zavazovat. Jelikož se právním základem této značky prvostupňový správní orgán nezabýval, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Dále také nebylo prokázáno, že by se na stání předmětného vozidla nevztahovala výjimka ze zákazu stání vyplývající z umístění dodatkové tabulky. Správní orgán se totiž nezabýval tím, zda vozidlo či řidič měli povolení ke stání na daném místě od „ČSU“. Správní orgán zcela pominul tuto dodatkovou tabulku a nezabýval se jí, přitom bylo jeho povinností prokázat, že řidič žalobcova vozidla nespadal pod tuto výjimku z platného zákazu. Správní orgán se měl zabývat tím, zda se na dané stání vozidla nevztahovala výjimka z dodatkové tabulky „MIMO ČSU“. Protože v tomto směru neprovedl správní orgán žádné dokazování, nebylo prokázáno, že došlo k porušení dopravní značky, a že předmětné stání vozidla nespadlo pod danou výjimku. Není povinností obviněného se jakkoliv hájit, avšak je povinností správního orgánu prokázat vinu údajného přestupce. Bylo tedy povinností správního orgánu prokázat, že stání daného vozidla nespadlo do uvedené výjimky. Správní orgán se však tímto nezabýval a ani se nepokusil tyto informace zjistit dotazem na ČSU. Proto postupoval v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, neboť zůstaly pochybnosti o tom, zda se jednalo o stání povolené či neoprávněné. Také závěr o porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu byl nepřezkoumatelný, neboť v odůvodnění neuvádí význam značky a dodatkové tabulky a nepopisuje, jakým jednáním měla být značka porušena. Nebyl uveden ani právní předpis, který stanoví význam této značky, a v tom žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost.
10. Dále žalobce namítal, že výzva k úhradě určené částky byla v rozporu s § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu. Tato výzva neobsahovala úplný popis skutku, nebylo z ní patrné, zda porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu a zda se jedná o skutek projednatelný jako správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu. Z těchto důvodů byla výzva nezákonná.
11. Žalobce dále namítal, že prvostupňové správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když výrok rozhodnutí je v rozporu s odůvodněním a samotné odůvodnění je rozporné navzájem. Správní orgán totiž uvedl, že rozhodoval na základě zákona o silničním provozu účinného v době spáchání deliktu, přitom současně uvedl, že rozhodoval na základě zákona o silničním provozu účinného do 19. 2. 2016. Přitom ke spáchání správního deliktu mělo dojít dne 12. 8. 2015 (poznámka soudu: žalobce nesprávně uvedl datum 14. 7. 2015). Dne 31. 12. 2015 pak nabyl účinnosti zákon č. 268/2015 Sb., kterým byl novelizován zákon o silničním provozu. Dne 20. 2. 2016 nabyl účinnosti zákon č. 48/2016 Sb., kterým byl zákon o silničním provozu opět novelizován. Podle žalobce lze tedy dovodit, že správní orgán rozhodoval na základě zákona o silničním

provozu ve znění novely č. 268/2015 Sb., jenž nabyl účinnosti před 20. 2. 2016. Přitom správní orgán v odůvodnění označil uvedené datum za den, kdy nabyla účinnosti první novela zákona o silničním provozu. Současně však uvedl, že novější právní úpravu na příklad žalobce neaplikoval. Z uvedených důvodů je proto prvostupňové správní rozhodnutí nepřezkoumatelné.

12. V další žalobní námitce žalobce uvedl, že obě správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se zjevně jedná pouze o mechanicky vyplněné šablony a nikoliv o výsledek tvůrčí myšlenkové právní práce. Žalobci při jeho zástupci bylo údajně známo, že veškerá rozhodnutí správních orgánů v obdobných věcech jsou až na details, jako je datum a místo přestupku, naprosto totožné. K důkazu bylo navrženo provedení analýzy rozhodnutí vydaných správních rozhodnutí ve věci správního deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu za posledních 6 měsíců v případech, kdy byla podána pouze blanketní odvolání.
13. Žalobce dále namítal protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle českého právního řádu totiž není přístupné, aby za protiprávní jednání třetí osoby odpovídala osoba, která se ničeho nedopustila, a která nic nezanedbala. Proto skutková podstata správního deliktu a především povinnost uvedená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Uvedené ustanovení totiž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Přitom ustanovení obsahuje pravidlo, které vyžaduje nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen zabránit tomu, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Po provozovateli vozidla je požadováno nesplnitelné jednání, což je v rozporu s obecnými právními zásadami. Provozovatel vozidla nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy. Fakticky ustanovenou absolutní odpovědností provozovatele vozidla došlo k porušení základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče, přitom tato premisa je zcela v rozporu s jednou ze základních zásad správního trestání, tedy presumpcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Omezení základních práv provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na § 10 odst. 3 silničního zákona. Existencí této skutkové podstaty je popíráno ústavní právo odeprít výpověď, pokud by tím vyslýchaná osoba vystavila nebezpečí trestního stíhání sebe nebo osobu blízkou. Pokud pak provozovatel vozidla takové sdělení odepře, je následně zahájeno řízení o správním deliktu s ním. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby řízení přerušil do vyřízení návrhu Krajského soudu v Ostravě na zrušení příslušných ustanovení zákona o silničním provozu Ústavním soudem.
14. Žalobce dále připomněl, že ke dni 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jako „přestupkový řád“), jenž jednak stanovil, že na přestupky a na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona, a dále v § 15 odst. 1 stanovil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Žalobce z toho dovodil, že znakem přestupku (dříve správního deliktu)

fyzické osoby nepodnikající podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového řádu též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017, kdy nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., bylo zavinění jakožto znak uvedeného přestupku odstraněno. S ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* žalobce dovodil, že tuto novou právní úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, bylo nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této právní úpravy (tedy od 1. do 13. 7. 2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou. Retroaktivitu *in mitius* je přitom povinen respektovat také soud, ačkoliv ke změně došlo až po právní moci napadených rozhodnutí.

15. K odstranění zavinění ze skutkové podstaty daného přestupku došlo zákonem č. 183/2017 Sb. (nabyl platnosti dne 28. 6. 2017), v závěru zákona bylo sice uvedeno, že „nabývá účinnosti dnem 1. července 2017“, avšak toto určení účinnosti právního předpisu je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (kdy právní předpisy nabývají účinnosti 15. dnem po vyhlášení). Je-li tedy vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, pak nabude zákon účinnosti až 15. dnem po vyhlášení zákona. K nezákonně stanovené účinnosti zákona nelze přihlížet. Zákon sice připouští výjimku v případě naléhavého obecného zájmu, avšak nic takového nebylo tvrzeno ani prokázáno.
16. Žalobce tedy požádal o zrušení obou správních rozhodnutí s tím, aby bylo provedeno řízení nové, v němž bude posuzována jeho odpovědnost s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění. Žalobce současně odmítl, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše možné pro to, aby porušení zákona o silničním provozu jeho vozidlem předešel (od osoby, již vozidlo přenechával, si vyžádal slib, že pravidla provozu bude respektovat). Žalobce nemohl porušení zákona nijak zabránit a sám nejednal ani v nedbalosti nevědomé.
17. Z výše uvedených důvodů tedy žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, včetně prvostupňového správního rozhodnutí, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
18. Současně žalobce spolu s právním zástupcem vyslovili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách NSS, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 27. 9. 2017 uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a řádně odůvodněné. Oba správní orgány postupovaly při svém rozhodování zcela v souladu s platnou právní úpravou.
20. Žalovaný připomněl, že žalobce podal pouze blanketní odvolání a všechny námitky uplatnil teprve v žalobě, přitom je mohl uplatnit v rámci odvolacího řízení. Za této situace vycházel žalovaný v odvolacím řízení pouze ze spisového materiálu. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, z něhož mj. vyplývá, že správní soudnictví nemá za cíl nahrazovat řízení před správním orgánem. Účastník správního řízení nemůže svoji liknavost ve správním řízení zhojit až v řízení

soudním. Tím by byla popřena koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí. Podle žalovaného jsou tyto závěry plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc. Námitky předkládané v žalobě mohl žalobce bez potíží uplatnit již v řízení o odvolání, což však neučinil. Je to právě odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou, přitom jeho úlohu nemůže nikdo nahradit. Při tzv. omezeném revizním principu odvolací správní orgán přezkouvává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, jež vydání rozhodnutí předcházelo s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkouvává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání anebo vyžaduje-li to veřejné zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti na ně i právních otázek je známa po přečtení prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. Jelikož správní soudnictví nemá suplovat řízení před správním orgánem, nelze v řízení před správními soudy posoudit důvodnost některých námitek, zpochybňujících zjištěný skutkový stav, pokud byly účelově uplatněny až v řízení před správním soudem. Pokud se žalobce domníval, že s právní orgány pochybily, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat nejpozději v odvolacím řízení.

21. K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl, že vycházel ze spisového materiálu a z něj jednoznačně dovodil, že k nehodě nedošlo. Ze zásady oficiality sice že primárně spočívá důkazní břemeno na správním orgánu, avšak pokud je některé jeho tvrzení či důkaz zpochybňován žalobcem, pak se důkazní břemeno přesouvá na žalobce a je na něm, aby svá tvrzení prokázal. Ze spisové fotodokumentace vyplynulo, že vozidlo na daném místě s určitostí stálo v době od 11:09 do 11:14 hod., přitom v blízkosti vozidla nebyla žádná osoba, která by byla připravena s vozidlem odjet. K nedovolenému stání žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2016, sp. zn. 20 A 2/2015.
22. Materiálním znakem správního deliktu se prvostupňový správní orgán zabýval na str. 4 svého rozhodnutí. K uvedenému žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, z něhož mj. vyplývá, že „*Materiální znak ohrožovacího správního deliktu, spočívající ve společné škodlivosti, je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení pravidel, i když zrovna není způsobena žádná nehoda*“.
23. K rozporované materiální stránce deliktu žalovaný uvedl, že správní orgán nemusí zkoumat materiální znak přestupku, tedy společenskou nebezpečnost, když správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, k jakému porušení došlo, tedy uvedl znaky přestupku. Formální stránka deliktu tak byla naplněna. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35). Prvostupňový správní orgán v rozhodnutí uvedl, že jednání žalobce má znaky přestupku

dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a že je projednatelné v blokovém řízení.

24. Ve výroku rozhodnutí byla uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno; § 125e odst. 2 se týká výběru pokuty, pročez není důvod, aby byl též uveden ve výroku rozhodnutí. Odkaz na § 10 zákona o silničním provozu bez uvedení konkrétního odstavce je s ohledem na ustálenou judikaturu správních soudů dostačující (rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6 As 208/2016). Údaje o tom, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu, nepředstavují náležitosti výroku rozhodnutí. Ve výroku bylo uvedeno přesně místo, datum, čas i druh protiprávního jednání [neoprávněné stání, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) citovaného zákona]. Dostatečně určitě byl popsán i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti (rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-35). Údaje o účtu správního orgánu nikterak žalobci nebránily uhradit pokutu osobně na pokladně. Ani oznámení o zahájení řízení a sdělení obvinění netrpělo žádnými vadami.
25. Dopravní značka je dle rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, zjevně „...opatřením obecné povahy, jelikož naplňuje jeho materiální znaky. Je tudíž správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost“. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS č. j. 2 As 48/2008-58 se na projednávanou věc vůbec nevztahoval. Ze spisové dokumentace bylo zřejmé, že vozidlo nemělo žádné povolení ČSÚ (viz fotografie čelního skla vozidla). Správní orgán nebyl povinen v rozhodnutí uvádět význam značky s odkazem na právní předpis.
26. Výzva vydaná dle § 125h zákona o silničním provozu není rozhodnutím, pročez není možné proti ní použít řádný opravný prostředek. To však nevylučuje možnost podání stížnosti. V reakci na výzvu však žalobce mohl rozporovat popis skutku, byl-li dle jeho názoru nedostatečný. Správní orgán však nebyl povinen uvádět ve výzvě okolnost, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu. Naopak ve výzvě uvedl podmínky projednatelnosti správního deliktu provozovatele vozidla s tím, že porušení bylo možné projednat v blokovém řízení.
27. Žalovaný ukládal pokutu dle zákona účinného do 19. 2. 2016. Nová právní úprava měla za následek to, že se výše pokuty nestanovila dle § 125c odst. 4, nýbrž dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, přitom v naprosto stejném rozpětí. Nedošlo tedy k porušení zásady zákazu retroaktivity a jedná se jen o účelovou námitku žalobce, která nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.
28. Napadené rozhodnutí není výsledkem mechanického vyplnění vzoru. Je však pravdou, že reaguje na stále stejné obstrukční praktiky, když zmocněnec účastníka sděluje stále stejné nekontaktní osoby nebo obecní zmocněnci provozovatelů vozidel sdělují jako řidiče stále stejně se opakující jména osob zemřelých, nekontaktních nebo cizinců. Současně jsou neustále podávána blanketní odvolání. Na základě toho pak mají rozhodnutí žalovaného skutečně dost společných prvků.

29. Povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu není v rozporu s Ústavou. K tomu se blíže vyjádřil rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, z něhož lze dovodit konstantní názor tohoto soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.
30. Napadené rozhodnutí vychází podle žalovaného ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen a v řízení nedošlo k porušení práv žalobce.
31. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika žalobce

32. V podané replice žalobce upozornil na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/20, z něhož vyplynulo, že § 112 odst. 2 přestupkového řádu byl shledán rozporným s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Proto bylo uvedené ustanovení zrušeno. Důvodem ke zrušení § 112 odst. 2 přestupkového řádu bylo to, že bránil v použití novější úpravy prekluze přestupku v situaci, kdy by byla novější úprava pro obviněného příznivější, než právní úprava účinná v době spáchání přestupku. Ustanovení bylo od počátku ve zjevném rozporu s ústavním principem retroaktivity in mitius.
33. Dále žalobce připomněl, že z čl. 40 odst. 6 Listiny plyne, že je nutné posuzovat prekluzi přestupku či trestného činu podle novější úpravy, jestliže je to pro obviněného příznivější. I v tomto nyní posuzovaném případě nemůže být sporu o to, že novější právní úprava je pro žalobce příznivější. Zatímco podle dosavadní právní úpravy by k prekluzi nedošlo, podle právní úpravy obsažené v přestupkovém řádu (nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017) by k prekluzi došlo dne 13. 8. 2016. Přestupek byl totiž spáchán dne 12. 8. 2015 a řízení o něm bylo zahájeno až dne 2. 3. 2017, kdy bylo zmocněnci žalobce doručeno oznámení o zahájení řízení. V souladu s § 30 písm. a) a § 32 odst. 2 písm. a) přestupkového řádu tak došlo k prekluzi dne 13. 8. 2016, kdy uplynul rok od spáchání předmětného přestupku.

V. Posouzení věci krajským soudem

34. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.
35. Krajský soud nejprve ověřil skutkové závěry ze správního spisu. Zjistil, že skutkové závěry v základním rozsahu odpovídají skutkovému ději uvedenému v čl. I. tohoto rozsudku, na který pro stručnost odkazuje a provedené závěry již nebude na tomto místě znovu opakovat.

36. Žalobce v žalobě uplatnil celou řadu námitek, jejichž výčet soud pojal do čl. II tohoto rozsudku. Vzhledem k velkému počtu uplatněných námitek již nebude krajský soud všechny tyto námitky na tomto místě opakovat, nýbrž bude v dalším textu při jejich vypořádání odpovídat na námitky žalobce v pořadí jejich výčtu provedeného v čl. II tohoto rozsudku a jen rámcově tyto námitky případně zopakuje.
37. Ze správního spisu soud nejprve ověřil, že vydání napadeného rozhodnutí předcházela účastníkovi adresovaná výzva prvostupňového správního orgánu k úhradě částky ve výši 700 Kč, která byla odůvodněna tím, že prvostupňový správní orgán obdržel od Městské policie Brno oznámení přestupku spočívajícího v neoprávněném stání. Touto výzvou byl žalobce současně poučen ve smyslu § 125h odst. 5 až 7 zákona o silničním provozu. Výzva byla žalobci doručena dne 17. 12. 2015. Žalobce však ve lhůtě uvedenou částku neuhradil a správnímu orgánu sdělil, že předmětné vozidlo měl v užívání pan D.P., nar. ..., bytem X. Prvostupňový správní orgán zaslal této osobě výzvu k podání vysvětlení ve věci zjištěného přestupku, avšak ta se správnímu orgánu vrátila zpět, neboť adresát byl na uvedené adrese neznámý. Z tohoto důvodu prvostupňový správní orgán věc odložil. Následně prvostupňový správní orgán zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, což bylo žalobci oznámeno dne 2. 3. 2017. Dle § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu platí, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do dvou let ode dne, kdy se o něm dozvěděl. V nyní posuzované věci se prvostupňový správní orgán o správním deliktu dozvěděl dne 2. 12. 2015, kdy mu bylo předáno policií oznámení přestupku. Oznámení o zahájení řízení o správním deliktu bylo žalobci doručeno dne 2. 3. 2017 (došlo k zahájení řízení). Dvouletá lhůta pro zahájení řízení tak byla dodržena. V tomto oznámení byl žalobce také informován o provádění dokazování a o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a současně byl poučen o svých procesních právech a povinnostech. Žalobce se k provedení důkazů mimo ústní jednání a k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí nedostavil, přitom správnímu orgánu nedoručil žádné vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 22. 3. 2017 prvostupňový správní orgán provedl dokazování mimo ústní jednání. Dne 29. 3. 2017 vydal prvostupňové správní rozhodnutí o správním deliktu provozovatele vozidla. K blanketnímu odvolání žalobce, které nebylo ani na výzvu správního orgánu doplněno, přezkoumal věc žalovaný, a to postupem souladným s § 82 odst. 2 věty druhé správního řádu, a jelikož neshledal žádné vady či pochybení v postupu prvostupňového správního orgánu a jeho rozhodnutí, podané odvolání zamítl. Učinil to rozhodnutím ze dne 22. 6. 2017, které nabylo právní moci dne 23. 6. 2017. Ze shora provedené geneze případu je zjevné, že ve věci nedošlo k namítané prekluzi (promlčení) a nebylo žádného důvodu zde aplikovat novou právní úpravu přestupkového řádu, který nabyl účinnosti až 1. 7. 2017. V tomto směru žalobcem uplatňované námitky soud hodnotí jako nesprávné a zcela účelové. Rozhodnutí o správním deliktu (ve spojení s druhostupňovým rozhodnutím žalovaného) nabylo právní moci dne 23. 6. 2017 (žalobci bylo rozhodnutí řádně oznámeno) a nebylo tak důvodu postupovat podle nové právní úpravy přestupkového řádu, která vstoupila v účinnost až od 1. 7. 2017.
38. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost prvostupňového správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť podle žalobce nebylo zdůvodněno, jakým způsobem bylo provedeno hodnocení důkazů a právní posouzení zjištěných skutečností, a dále namítal, že výrok prvostupňového správního rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu,

neboť neobsahuje všechna zákonná ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Uvedeným námitkám nemohl krajský soud přisvědčit, neboť je shledal nedůvodnými.

39. Pokud jde o náležitosti výroku prvostupňového správního rozhodnutí, pak ten obsahuje všechny náležitosti požadované § 68 odst. 2 správního řádu (řešená otázka, rozhodná právní ustanovení, označení účastníků, lhůtu ke splnění povinnosti atp.). Především pak obsahuje skutkovou větu i právní větu včetně rozhodných zákonných ustanovení, a také výrok o uložení sankce (výši sankce a lhůtu její splatnosti), včetně povinnosti nahradit náklady správního řízení. Detaily z výrokové části prvostupňového správního rozhodnutí není třeba na tomto místě doslovně citovat, žalobci bylo rozhodnutí řádně oznámeno a o jeho obsahu byl tak informován. Skutková i právní věta v prvostupňovém správním rozhodnutí dostatečně precizuje jednání, které je žalobci kladeno za vinu a neumožňuje záměnu.
40. Správního deliktu (nyní přestupku) se žalobce dopustil jako provozovatel vozidla tovární značky Fiat, RZ: X, když v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovených zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu předmětným vozidlem spočívalo v neoprávněném stání, tedy porušení povinnosti uvedené v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž mělo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v Brně, ul. Jezuitská 1 dne 12. 8. 2015 v 11:13 hod. Tím se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, přičemž byly také splněny podmínky uvedené v § 125f odst. 4, a za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu v rozhodném znění.
41. Z výše provedené citace výroku prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že mu není co vytknout. Protiprávní jednání provozovatele vozidla spočívalo v neoprávněném stání na komunikaci a bylo zjištěno Městskou policií Brno dne 12. 8. 2015 v 11:13 hod. na ulici Jezuitská 1 v Brně. Uvedené pak bylo doloženo pořízenou fotodokumentací z místa spáchání deliktu, který zdokumentovala Městská policie Brno. Fotodokumentace tvoří součást správního spisu a svým obsahem zcela souhlasí s obsahem oznámení přestupku. Místo spáchání deliktu, které je jednoznačně identifikovatelné z pořízené fotodokumentace, odpovídá též mapovým podkladům ve veřejně dostupných zdrojích (internet). Místo se nachází v samotném centru Brna a osobám zde žijícím je dobře známé.
42. Lze se také ztotožnit se závěry prvostupňového správního orgánu ohledně obsahu pořízené fotodokumentace. Z ní nezpochybnitelně vyplývá, že předmětné vozidlo stálo v blízkosti domu č. 1 na ulici Jezuitská v Brně (na pozemní komunikaci pro vozidla, nikoliv na chodníku), a to v působnosti zákazové dopravní značky „Zákaz stání“, což bylo strážníky Městské policie Brno zjištěno a zdokumentováno v časovém rozmezí od 11:09 do 11:14 hod. O tom byly pořízeny jednotlivé fotografie. Vozidlo na daném místě stálo s určitostí minimálně v době od 11:09 do 11:14 hod., přitom však v blízkosti nebyla žádná osoba, která by byla připravena s vozidlem odjet. V žádném případě se nemohlo jednat o zastavení např. za účelem např. vystoupení osoby nebo za účelem vykládání zboží. Jednalo se dlouhodobější stání vozidla ve smyslu definice uvedené v § 2 písm. n) zákona o silničním

provozu. Takový závěr plně odpovídá pořízené fotodokumentaci strážníky městské policie z místa deliktu. Nicméně z hlediska porušení povinnosti uvedené v § 4 písm. c) a odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu nemělo jednání spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání rozhodný vliv. V obou případech šlo o protiprávní jednání. Popis skutku spočívající v neoprávněném stání ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí tedy zcela odpovídal protiprávnímu jednání zachycenému na fotografiích městské policie. Jiný závěr nebyl možný. Uvedenými zjištěními z pořízené fotodokumentace byl také v následném odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí odůvodněn výrok o tom, že se žalobce předmětného správního deliktu dopustil. V odůvodnění rozhodnutí bylo také upřesněno (druhý odstavec na str. 2 prvostupňového s právního rozhodnutí), že žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu prostřednictvím předmětného vozidla tím, že porušil povinnosti vyplývající ze zákazové značky „Zákaz stání“ (č. B 29). O charakteru protiprávního ujednání a způsobu jeho spáchání tedy nemůže být sporu. Také z pořízené fotodokumentace je zjevné, že žalobce se svým vozidlem stál v působnosti zákazové značky „Zákaz stání“ č. B29, u níž byla ještě připojena dodatková tabulka s textem „MIMO ČSU“. Ze spisové dokumentace je zcela zřejmé, že vozidlo žalobce nemělo povolení ČSU (viz fotografie čelního skla vozidla), přitom ani žalobce nikdy netvrdil, že takovým povolením disponoval. Správní orgány nebyly povinny toto zjišťovat a za žalobce dohledávat. Případné povolení ČSU žalobce nedoložil ani k podané žalobě. Žalobce neprokázal, že by se na něj vztahovala výjimka pro vozidla ČSU (že by disponoval takovým povolením ke stání na daném místě), proč stál v působnosti této zákazové značky zcela neoprávněně.

43. Žalobce v souvislosti s údajným nedostatkem skutkových zjištění dále namítal, že se správní orgán měl v prvostupňovém správním rozhodnutí ještě zabývat tím, jakým způsobem vozidlo na pozemní komunikaci stálo a zda někoho neomezovalo ve výhledu či při parkování, nebo dokonce neohrožovalo, jaký byl provoz a zda okolní parkoviště zůstala volná. Pro naplnění skutkové podstaty deliktu tyto okolnosti nebyly rozhodné, proto v rozhodnutí nebyly uvedeny. Z pořízené fotodokumentace navíc vyplývá, že vozidlo žalobce stálo na pozemní komunikaci poblíž chodníku a nikoho neohrožovalo. Pokud by však byly podobné přítěžující okolnosti také zjištěny, měly by jistě vliv na výši uložené pokuty. Jelikož takové okolnosti v daném případě nebyly zjištěny, byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonné sazby.
44. K nedovolenému stání soud ještě odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 6. 2016, sp. zn. 20 A 2/2015, podle něhož se řidič dopouští dopravního přestupku, když nezajistí okamžité přemístění vozidla a odnáší si svůj náklad pryč od vozidla, je-li v daném místě stání zakázáno“.
45. Vzhledem k žalobní námitce, prolínající se několika žalobními body, soud uvádí, že materiálním znakem správního deliktu se prvostupňový správní orgán zabýval na str. 4 svého rozhodnutí. K podobnému se také vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31, z něhož vyplývá, že *„Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za delikt, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak deliktu. Materiální znak ohrožovacího správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě*

zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda. Proto je na místě trestat i stání na chodníku ohrožující výkon práva chodců pohybovat se po chodníku, i když se zrovna v daném místě a v daný čas nemíjel dětský kočárek s invalidním vozíkem“. Ve shodě s žalovaným k tomuto krajský soud uvádí, že v řízení o správním deliktu nemusí správní orgán zkoumat materiální znak přestupku, tedy společenskou nebezpečnost, když prvostupňový správní orgán v rozhodnutí již uvedl, k jakému porušení došlo, tedy uvedl znaky přestupku. Formální stránka deliktu byla tedy naplněna. Z rozsudku NSS ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, dále vyplývá, že *„Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, tato ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku“.* Správní orgán ve svém rozhodnutí uvedl, že protiprávní jednání mělo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, přičemž bylo projednatelné v blokovém řízení. Tyto skutečnosti žalobce nikdy nerozporoval.

46. S ohledem na výše uvedené správní orgány také konstatovaly, že v daném případě se nevyskytly okolnosti snižující významně škodlivost posuzovaného deliktu. Takové okolnosti tedy nebyly nalezeny. Pokud žalobce v žalobě toto konstatování rozporuje, pak v žádném ohledu neupřesňuje, o jaké polehčující okolnosti či okolnosti snižující škodlivost deliktu by se mělo jednat. Takto obecně formulované námitce nebylo možné přisvědčit.
47. Z výše provedeného výkladu, a také z obsahu správního spisu a napadených rozhodnutí je zřejmé, že nejen prvostupňové správní rozhodnutí je plně přezkoumatelné a obsahuje veškeré rozhodné důvody odůvodňující výrok rozhodnutí. Připojená fotodokumentace řádně zachycuje protiprávní jednání, je v plném souladu s ostatními listinnými podklady založenými ve správním spise a správními orgány byla zcela logicky a správně vyhodnocena. Hodnocení fotodokumentace se prvostupňový správní orgán věnoval v rozhodnutí v dostatečném rozsahu. Jeho zjištění a závěry byly správné a nevymykaly se běžné logice. Na fotografiích je zachyceno stání vozidla v časovém rozmezí od 11:09 až 11:14 hod. (fotografie zákazové značky byla pořízena v 11:03 hod.). Jelikož šlo o jednání, které mělo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (přestupek méně závažného charakteru), bylo jasné, že jde o jednání projednatelné v blokovém řízení. Závažnější jednání, za které by hrozila mnohem přísnější sankce, by na opak projednatelné v blokovém řízení nebylo. To však není případ žalobce. Ze správního spisu také nevyplývá, že by došlo k nehodě. Pořízené fotografie založené ve správním spise osvědčují pouze protiprávní stání vozidla v působnosti zákazové značky. Na vozidle nejsou viditelné žádné šrámy či jiná poškození. Vozidlo stojí na pozemní komunikaci při chodníku a od vozidel před sebou i za sebou má dostatečný odstup. Že tedy porušení pravidel žalobcem nemělo za následek dopravní nehodu je zcela zjevné a nebylo třeba toto prokazovat. Pokud by naopak došlo k dopravní nehodě, musel by toto správní orgán prokazovat (případné prokázání nehody žalobcem by však nebylo v jeho prospěch).

48. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí byla uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Pokud jde o § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, pak ten se týká výběru pokuty, a nebylo tedy důvodu, aby byl rovněž ve výroku rozhodnutí uveden.
49. K námitce nezákonnosti výroku prvostupňového správního rozhodnutí z toho důvodu, že neobsahuje všechna ustanovení, krajský soud dále uvádí, že ve výroku tohoto rozhodnutí bylo v rámci právní kvalifikace odkazováno na § 10 zákona o silničním provozu.
50. V tomto ohledu je třeba přisvědčit žalobci v tom, že dané ustanovení obsahuje několik odstavců, přičemž musí být z výroku zřejmé, která povinnost provozovatele vozidla byla konkrétně porušena. V nyní posuzované věci nicméně prvostupňový správní oprávněný tuto specifikaci nepřímou učinil, pakliže uvedl, že žalobce porušil povinnost provozovatele vozidla tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V podstatě tak přímo ocitoval ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, na který bylo následně odkázáno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Soud tedy uzavírá, že odkaz na § 10 zákona o silničním provozu, a to bez uvedení konkrétního odstavce, je s ohledem na ostatní skutečnosti, ale také dle ustálené judikatury NSS dostačující (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2016, sp. zn. 6 As 208/2016). K náležitostem výroku rozhodnutí soud dále uvádí, že údaj o tom, zda jednání žalobce nemělo za následek dopravní nehodu, nepředstavuje náležitost výroku rozhodnutí.
51. Popis skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí umožňuje jednoznačnou subsumpci, když skutek je popsán dostatečně určitě. Ve výroku je přesně uvedeno místo, datum, čas i druh spáchání (neoprávněné stání, tedy porušení povinnosti dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu). Z definice protiprávního jednání jako jednání spočívajícího v neoprávněném stání při porušení povinnosti uložené v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, nelze dospět k jinému závěru, než že žalobce stál se svým vozidlem v místě, kde to zakazuje dopravní značka nebo podobné dopravní zařízení. Z dalšího odůvodnění rozhodnutí a spisového materiálu lze jednoznačně dovodit, že došlo k neoprávněnému stání při porušení zákazové značky „Zákaz stání“ (č. B29). Skutek byl dostatečně určitě popsán, a zprostředkovaně tedy i správní delikt provozovatele vozidla spočívající v nezajištění dodržování uvedené povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-35).
52. Ve výše uvedených souvislostech je zcela absurdní tvrzení žalobce, že je možný i výklad o tom, že se správní delikt stal jindy a jinde, než kde byl policií zjištěn. S ohledem na výše provedený výklad krajský soud k tomu uvádí, že skutek byl popsán dostatečně určitě a neumožňuje záměnu. Skutek byl zjištěn Městskou policií Brno, která jej fotograficky zdokumentovala. Fotodokumentace tvoří součást správního spisu. Protiprávní jednání policie zdokumentovala ihned, jak jej zjistila. Lze ovšem připustit, že žalobce v místě deliktu neoprávněně stál mnohem déle, než jak bylo zdokumentováno fotomateriálem (dříve, než policie toto jednání zjistila, a také i poté, co policie místo deliktu opustila). Nicméně tyto potenciální přitěžující okolnosti nebyly nijak hodnoceny, pročez žalobci nemohly přitížit nebo jinak zhoršit jeho postavení. Žalobci bylo kladeno za vinu pouze to

jednání – neoprávněné stání, které bylo fotograficky zdokumentováno a tvoří součást správního spisu.

53. Pokud jde o uvedení způsobu, kterým je možné uloženou pokutu spolu s částkou určenou na náhradu nákladů správního řízení uhradit, má pouze informativní charakter (i přes uvedení na konci výrokové části rozhodnutí). Nejedná se o závadné určení jediného možného a přípustného způsobu úhrady. Sice by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád ČR připouští, nicméně toto opomenutí nelze považovat za takovou vadu řízení, pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí zrušeno. Pokud však žalobce uváděl, že mu bylo tímto znemožněno uhradit pokutu např. v hotovosti na pokladně úřadu, pak se takové tvrzení nezakládalo na pravdě. Krajský soud nemůže uvěřit tomu, že by pro žalobce s trvalým bydlištěm v Kroměříži bylo jednodušší a levnější, jak sám uvádí, přijet do Brna a na pokladně Magistrátu města Brna uhradit pokutu v hotovosti. Vynaložené náklady na pohonné hmoty na cestu tam i zpět, včetně ztráty času, by velice navýšily samotnou pokutu. Zatímco k takovému navýšení platby pokuty a nákladů správního řízení by při bankovním převodu uvedených částek nedošlo.
54. Pokud jde o oznámení o zahájení řízení a sdělení obvinění, pak k tomu krajský soud ze správního spisu zjistil, že netrpí žádnými vadami.
55. Žalobce dále vytýkal prvostupňovému správnímu orgánu, že nepostupoval podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech. Absence vedení společného řízení může být obecně procesní vadou řízení před správním orgánem. V případě procesních vad může být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pouze a jediné zásah do práv žalobce takové intenzity, která by způsobila nezákonnost žalobou napadených správních rozhodnutí. V posuzované věci sice žalobce tvrdí údajné dotčení na svých procesních právech, avšak podle soudu to samo o sobě nemůže být v intencích podané žalobní námitky dostačující. Žalobce ostatně nijak neupřesnil o jakých dalších správních deliktech je vedeno před prvostupňovým správním orgánem řízení, která se týkají jeho osoby a mělo být o nich vedeno společné řízení. Ve správním řízení žalobce nebyl nijak aktivní a proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí brojl pouze blanketním odvolání. Žádnou procesní vadu v řízení před žalovaným neuplatnil. Nikdy neupřesnil žádné správní delikty či spisové značky probíhajících řízení, o nichž by mělo být vedeno společné řízení. Krajský soud v tomto směru neshledal žádné vady řízení, práva žalobce nebyla nijak zkrácena.
56. Žalobce dále namítal, že nebylo nijak prokázáno, že by porušená dopravní značka byla právně závazná, když správní orgán nedoložil, že dopravní značka byla stanovena příslušným silničním úřadem opatřením obecné povahy (§ 77 odst. 5 zákona o silničním provozu). Krajský soud k tomu uvádí, že dopravní značky je dle rozsudku NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009-83, „...opatřením obecné povahy, jelikož naplňuje jeho materiální znaky. Je tudíž správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nablížit jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost“. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že předmětná zákazová značka byla v místě svého umístění právně závazná a související žalobní námitku shledal krajský soud nedůvodnou. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2008, č. j. 2 As 48/2008-58, pak z jeho obsahu vyplývá, že se

na projednávaný případ nevztahuje, neboť se zabývá definicí pojmu „chodník“. Pokud v souvislosti s touto námitkou žalobce ještě uváděl, že nebylo ve věci prokázáno, že by se na jeho vozidlo nevztahovala výjimka ze zákazu stání vyplývající z dodatkové tabulky, pak k tomu krajský soud uvádí, že v případě existence takové výjimky, která by žalobci svědčila, by to měl být právě žalobce, který by se měl udělením takové výjimky prokazovat. Nic takového však nikdy neuváděl a ani nedoložil. Ze spisové fotodokumentace je také zřejmé, že vozidlo žalobce nemělo povolení ČSU (viz fotografie čelního skla vozidla).

57. Pokud jde o výzvu k úhradě určené částky ve smyslu § 125h zákona o silničním provozu, pak nejde o rozhodnutí ve smyslu správního řádu, protože není možné proti výzvě použít žádný opravný prostředek. Není však vyloučen postup podle § 175 správního řádu a podat stížnost. Nutno také uvést, že předmětnou výzvou nebyla zakládána, rušena ani nijak měněna práva a povinnosti žalobce, nemohlo tak dojít k porušení práv žalobce. Žalobce navíc mohl reakcí na výzvu popis skutku rozporovat, nicméně dle názoru krajského soudu byl popis skutku uvedený v předmětné výzvě dostatečný. Správní orgán nebyl povinen ve výzvě uvádět, že posuzované jednání nemělo za následek dopravní nehodu. Nicméně tento negativní závěr o neexistenci nehody může být zřejmý právě z toho, že existence nehody nebyla popisována. Naopak správní orgán ve výzvě uvedl podmínky projednatelnosti správního deliktu provozovatele vozidla, tedy mj., že porušení pravidel lze projednat v blokovém řízení. Námitky uplatněné žalobcem krajský soud pokládá za zcela nedůvodné.
58. K údajné nezákonné retroaktivitě či nesprávné aplikaci zákona o silničním provozu v nesprávném znění krajský soud uvádí, že dle strany 4 prvostupňového správního rozhodnutí bylo jednání žalobce i pokuta posuzována dle zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání deliktu. Podle nové právní úpravy (změna ode dne 19. 2. 2016) by bylo postupováno jen tehdy, pokud by byla pro provozovatele vozidla příznivější. Nová právní úprava, účinná od 20. 2. 2016, nebyla pro provozovatele vozidla příznivější, umožňovala uložení pokuty v naprosto stejném rozpětí, protože sankce za delikt byla posuzována podle zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání deliktu. Nová právní úprava účinná od 20. 2. 2016 měla za následek pouze to, že se výše pokuty nestanovovala podle § 125c odst. 4, nýbrž dle § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu. Výše pokuty byla ve stejném rozpětí. V posuzované věci nedošlo k porušení zásady zákazu retroaktivity. Soud považuje uvedenou námitku za účelovou, která nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
59. Ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu znělo bez ohledu na jakékoliv novelizace ve všech znění zákona účinných v období od 7. 11. 2014 do 19. 2. 2016: za přestupek se uloží pokuta od 1500 do 2500 Kč, jde-li o přestupek podle odst. 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k). Toto ustanovení bylo změněno až zákonem č. 48/2016 Sb. s účinností od 20. 2. 2016 a dopad této novelizace správní orgán I. stupně vyhodnotil.
60. *Šablonovitost.* Soud nesdílí ani názor žalobce, že by se jednalo o nepřezkoumatelná rozhodnutí pro nedostatek důvodů proto, že by mělo jít pouze o mechanicky vyplněné šablony. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě

správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.

61. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat. Z těchto důvodů považuje soud uvedenou námitku v obecné za nedůvodnou při vědomí toho, z jakého důvodu došlo ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
62. Pouze na okraj musí konstatovat, že i žaloby předkládané Mgr. Voříškem se vyznačují taktéž šablonovitostí, neboť soudu jsou předkládány stále stejné sety obsahově zcela totožných námitek, což v konečném důsledku nutně vede k tomu, že zcela obecné námitky bez návaznosti na konkrétní skutkovou a právní situaci toho kterého případu jsou i soudem vypořádávány v mnoha věcech obdobně až shodně. Tím se jistě vytváří nekonečný kruh „šablonovitých“ postupů všech zúčastněných, ať již správních orgánů, nebo zástupců účastníků, příp. soudu, přičemž jsou soudu k řešení předkládány námitky, které byly již nespočetněkrát vyřešeny, bez valné naděje na změnu názoru soudu, přičemž tato žalobní námitka budiž příkladem.
63. Žalobce dále namítal *protiústavnost* aplikovaného ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k této námitce na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.
64. *Zavinění.* Nedůvodné je i tvrzení, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti.

65. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.
66. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb.
67. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
68. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Není výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Uvedený předpis změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
69. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Soud je obecně vázán zákonem a ustanovení čl. CCLVII jasně stanovuje účinnost. Ze shora uvedených důvodů neshledal zdejší soud důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu ke zrušení citovaného ustanovení a proto je toto ustanovení pro soud závazné.

70. V této souvislosti je s ohledem na trvalí objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“
71. K žalobcem požadované anonymizaci rozhodnutí ve věci a jeho nezveřejňování na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dodává, že se jedná o běžnou součást žalobních námitek podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.
72. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, ve kterém bylo uvedeno, že: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.“

VI. Závěr a náklady řízení

73. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
74. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. října 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.